

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO

FARNOSTI FARNÍCH TÝMŮ

*Zdislavo,
ženo z našich žen,
ružičko požehnaná:
když kdokoliv
z nás obtížen,
když v srdci
pálí rána,
skloň se k nám
ze slávy,
ty hvězdo Moravy,
Zdislavo,
dívko Páně!*

(Z písně 834 z Kancionálu)

VRANOV PŘÍMĚTICE BÍTOV OLBRAMKOSTEL STARÝ PETŘÍN
ŠTÍTARY CHVALATICE STÁLKY LANČOV HORNÍ BŘEČKOV
VRATĚNÍN CITONICE ŠAFOV KOROLUPY
LUBNICE LUKOV PROSIMĚŘICE PRÁČE TĚŠETICE

Jsme jen krátce na zemi, pro nebe jsme stvořeni ... ☺

Když v těchto dušičkových dnech přemýšlíme nad našimi zemřelými, vzpomínáme na ně a uvažujeme o své vlastní smrti, která se blíží, nejeden z nás si položí otázku: Jaký má vůbec náš život smysl? A proč tady jsem?

Před pár dny jsem otevřel Katechismus Katolické církve (je to kniha, která pojednává o tom, v co křesťané věří) a znovu mě silně oslovilo, jak jednoduše právě na tyto důležité otázky odpovídá. Když to vyjádřím ještě jednodušeji vlastními slovy, pak na světě jsme proto, že nekonečně dokonalý a blažený Bůh se chtěl o své štěstí podělit. Proto stvořil lidi, stále se k nim přibližuje, volá je a zve, aby viděli stopy jeho lásky a svou láskou k němu na to vše odpovídali. Nás, své děti rozptýlené hříchem, se snaží shromáždit ve své rodině v církvi. Právě do své smrti máme ten čas milosti, kdy můžeme růst v opravdovém přátelství s Bohem. A protože cíl, který nám Bůh stanovil, je věčná blaženost, proto i my jej máme vzít za svůj a upřednostnit před vším ostatním. V tomto světle pak smrt není tragédií, ale vstupem do plnosti života, který je natolik kvalitní a blažený, nakolik jsme využili pozemský čas. Nejlépe se o tom rozjímá právě na hřbitově, kde tyto skutečnosti můžeme zahlédnout pravdivěji, než v každodenním hluku a shonu.

P. Marek Dunda

Katechismus zesnulého českého kardinála Františka Tomáška začíná těmito dvěma otázkami a odpověďmi:

1. K čemu jsme na světě?

Jsme na světě, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe.

2. Čím sloužíme Bohu?

Bohu sloužíme tím, že 1. věříme v pravdy Boží, 2. žijeme v milosti posvěcující a 3. plníme zákon Boží.

Otevřme svá srdce

V těchto dnech máme smrt více před očima. Nejen proto, že vzpomínáme na ty, kteří nás už opustili, ale i proto, že možná máme strach ze smrti vlastní. Nedávno jsem zaregistroval zprávu o velkém úhynu ryb jak v Bečvě, tak ještě někde jinde. Když jsem tak nad tím uvažoval, říkal jsem si, jestli to není znamení, že stejně tak, z ničeho nic, můžeme zahynout i my. Jsme na to připraveni? Už nějakou dobu kolem nás řádí jakýsi koronavirus. Lidé jsou strašeni, někteří se bojí, jiní to zlehčují, ale nezaregistroval jsem, že by nás to přiblížilo více k Bohu.

Když čtu životopisy svatých, vidím, že oni se smrti nebáli. Věděli totiž, že Kristus nad smrtí zvítězil, a když žijí v Boží blízkosti, nemusí mít ze smrti strach. Smrt sice ukončí náš život pozemský, ale přenesení nás do Boží náruče. Kdo se naučí žít s Bohem už zde na zemi, pokračuje v tom i na věčnosti. Horší je to, když se od Boha odvracíme. Pokud je to z pouhé neznalosti Boží dobroty a lásky, ještě se s tím dá něco dělat. Bůh se nás zde na zemi snaží různými cestami k sobě přitáhnout, abychom se s ním jednou mohli radovat na věčnosti. Horší je, pokud zatvrzele Boha odmítáme a odvracíme se od Něho. Pokud před ním utíkáme už zde na zemi, nebudeme s ním chtít být ani na věčnosti. Tehdy už je strach ze smrti

oprávněný, protože takové čeká peklo. Ne proto, že by Bůh byl zlý, ale proto, že si ho sami zvolili. Když s Bohem být nechtějí, Bůh se jim nevnučuje. Pán Ježíš říká: „Stojím u dveří a tluču. Toužím po tom, abys mi otevřel své srdce, abys mě pozval k sobě, ale násilně se dobývat nebudu. Mám pro tebe připraveny veliké věci“

Přeji vám, abyste své srdce dokázali Pánu Ježíši otevřít, aby nás současná situace nevedla k uzavření se do sebe, ale naopak k otevření se Bohu. o. Nik

První slova, která lidem řekl svatý papež Jan Pavel II.,
když jej 16. října 1978 zvolili v Římě papežem zněla takto:
**„Nebojte se! Otevřete, ba přímo rozraďte dokořán brány Kristu!
Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti, těžkosti, své radosti a city
jeho spásné moci a dejte mu vstoupit do svých srdcí.
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku. Jedině on to ví ... !“**

Vzkaz z Kadaně

Ve dnech 28.9. – 2.10. jsme podnikli pouť po poutních místech Čech a Moravy. Jelo nás v autobuse i s výborným panem řidičem celkem 30 (z původních 49 přihlášených). Objeli jsme celou naši republiku kolem dokola a přitom jsme najeli 1444 kilometrů. První den jsme navštívili Svatou Horu, klášter v Plasích a nocovali jsme v klášterním hotelu v Teplé. Úterý

jsme zahájili mši svatou v klášteře v Novém Dvoře, kde jsme dostali trest jednoho růžence za fotografování při mši. Po prohlídce kláštera v Teplé jsme odjeli na Locket, kde jsme obědvali a prohlédli si hrad. Večer jsme dorazili do Kadaně a přenocovali ve čtyřhvězdičkovém hotelu Split na břehu řeky Ohře. Ve středu nás čekala opět delší cesta přes Jablonné a Hejnici do Broumova, kde jsme nocovali pod třemi hvězdami v hotelu Praha. Ve čtvrtek po uchvacující prohlídce broumovského kláštera jsme odjeli do Neratova a odtud na nocleh na horu Matky Boží v Králíkách. V pátek nás čekalo poutní místo Maria Hilf ve Zlatých Horách a pak dlouhá cesta do Znojma. Mnozí ze zúčastněných se těší na další pouť, která bude, pokud situace dovolí, příští rok v podobném čase. No a teď jeden dušičkový impuls z cesty.

V Kadani jsme se setkali s P. Josefem Čermákem, který v 80. letech sloužil 100 měsíců na faře v Prosiměřicích a zanechal v srdcích farníků nesmazatelnou stopu. Vyprávěl nám jeden svůj zážitek: „To za mnou jednou přišli dělat rozhovor do rozhlasu. Řekl jsem jim, co jsem jim řekl, a pak jsem si vzpomněl, že bych rád ještě něco dodal. Reportér ale řekl: „Pane faráři, to stačí“. Tehdy jsem si uvědomil, že to takto se mnou jednou bude. Pán Bůh taky jednou přijde a řekne: „Josefe, to stačí.“

P. Jindřich

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

Dušičkové pobožnosti ve farnostech FATYMu Přímětice

sobota 31.10. 2020:

Lukov	16.30 pobožnost na hřbitově
Čížov	17:15 pobožnost na hřbitově
Horní Břečkov	18:00 mše svatá a po ní cca v 19:10 modlitba na hřbitově

neděle 1.11. 2020:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku.

Mimo to budou v neděli 1.11. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče 9.15 mše sv. v kostele
a potom v 10.30 modlitba
na hřbitově

Kravsko 13.30 na hřbitově

Podmolí 13.30 na hřbitově

Mramotice 14.15 na hřbitově

Lesná 14.15 na hřbitově

Vracovice 14.45 na hřbitově

Kuchařovice 15.00 na hřbitově

Milíčovice 15.15 na hřbitově

Citonice 15.45 na hřbitově

Prosiměřice 16.00 v kostele a pak na
hřbitově

Přímětice 16.30 na hřbitově

Těšetice 17.00 na hřbitově

sobota 7. 11

Lukov 18:00 mše svatá

Dušičkové pobožnosti ve farnostech FATYMu Vranov nad Dyjí

sobota 31.10. 2020:

Stálky	8:00 mše svatá, pak pobožnost na hřbitově
Lubnice	9:30 mše svatá, po ní pobožnost na hřbitově
Bítov	17:00 mše svatá v hradní kapli

neděle 1.11. 2020:

Korolupy	13:00 na hřbitově
Oslnovice	13:20 na hřbitově
Chvalatice	13:30 na hřbitově
Štítary	14:00 na hřbitově
Starý Petřín	14:00 v kostele, pak na hřbitově
Plenkovice	14:30 na hřbitově
Šafov	15:00 na hřbitově
Šumná	15:00 na hřbitově
Olbramkostel	15:30 na hřbitově
Onšov	15:45 na hřbitově
Bítov	16:00 na novém hřbitově
Vranov n/D	16:00 na hřbitově
Podmyče	16:45 na hřbitově
Lančov	17:00 se světelným průvodem z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)

pondělí 2.11. 2020:

Bítov	16:00 na starém hřbitově
Vratěnín	16:00 mše svatá a po ní průvod na hřbitov

*Od 2.11. do pátku 6.11. budou v Přímětících
mše sv. v 18.00 ve hřbitovní kapli.*

*Po mši svaté se za zemřelé pomodlíme
v kryptě, která bude v tyto dny zpřístupněna.*

*I když ještě nevíme, jak se budou vyvíjet
další vládní opatření ohledně šíření
koronaviru, přesto časy, které zde uvádíme,
budou zachovány, i když by se pobožností
měl účastnit jen samotný kněz.*

Svůj život žijeme obklopeni mnohými dobry: dýcháme vzduch, máme co k jídlu, máme co k pití, střechu nad hlavou, máme do čeho se obléci, máme přátele, máme nejrůznější „výdobytky civilizace“: auta, mobily, svítí nám elektrina,.... Je toho tolik, na co jsme si zvykli, až tak, že za to neprojevujeme vděčnost nebo dokonce zajdeme tak daleko, že si toho nevážíme. Jedním úžasným dobrem, které nás obklopuje od kolébky až do smrti, je rodina. Rád bych se spolu s vámi v tomto Zpravodaji na dobrem rodiny s vámi zamyslel mimo jiné také proto, že si v letošním roce připomínáme 800. výročí narození české světice svaté Zdislavy, kterou v naší vlasti vzýváme jako patronku rodiny. Připomeňme si nejprve v krátkosti její život.

Svatá Zdislava

Svatá Zdislava se narodila v Křižanově asi roku 1220. Rodiče, Přibyslav z Křižanova a Sibyla ze Sicílie, byli značně zámožní, vzdělaní a velmi zbožní. Jakkoli je jistě svatost dílem Boží milosti v duši člověka, dá se bez nadsázky říci, že Zdislava svatost zdědila po svých rodičích.

Její matka Sibyla pocházela z jižní Itálie a přišla z Německa s mladší královskou dcerou Kunhutou, nevěstou budoucího krále Václava I. Její otec pan Přibyslav byl purkrabím na brněnském hradě a sídlil na hradě v Křižanově. Říkalo se o něm, že „byl zevně rytířem a v nitru mnichem“. Přibyslav i Sybila věnovali svou přízeň klášterům. Cisterciákům chtěl Přibyslav postavit ve Žďáře kostel ke cti Panny Marie a klášter, ale smrt mu nedovolila dílo uskutečnit. Než zemřel, svěřil provedení svého úmyslu panu Bočkovi, manželu své dcery Eufemie, kastelánu znojenskému. Přibyslav prokazoval velkou náklonnost také brněnským minoritům, v jejichž kostele v Brně je pochován.

Sybila s dcerou Eufemií a se služebnou Leogardou žily na konci svého života po způsobu poustevnic v malých domcích vedle cisterciáckého kláštera ve Žďáře. V ústraní vyšívaly kostelní roucha a náležitým způsobem pečovaly o klášter, jak zaznamenal klášterní kronikář Jindřich. Sybila byla pochována ve žďárském klášterním chrámu.

Zdislavě rodiče poskytli všestrannou výchovu, učili ji lásce k Bohu a úctě k duchovnímu stavu. Když bylo Zdislavě něco přes patnáct let, provdala se za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Narodily se jim čtyři děti: Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav.

Pan Havel byl typickým rytířem 13. století, zdobeným válečnou slávou, s křižáckým zanícením pro věc náboženství. I on podporoval církevní řády, zvláště tzv. řád kazatelů: dominikány. Byl v úzkém kontaktu s českým královským dvorem. Podporoval dílo svaté Anežky, a když se mladý kralevic Přemysl Otakar vzbouřil proti svému otci Václavu I., stál pan Havel věrně po boku krále Václava I. a nemálo přispěl k jeho vítězství v tomto zápase.

Bouře doby doléhaly i na hrad Lemberk, chtějíce znepokojit jeho obyvatele. V nitru Zdislavy však panoval klid, pramenící z modlitby. Ten jí umožňoval odvážně a vytrvale plnit Boží vůli tak, jak ji ve svém svědomí poznávala. Plnila společenské povinnosti svého stavu, pečlivě se starala o svou rodinu, vedla duchovní život, podporovala dílo církve a nezapomínala na péči o potřebné ve svém okolí. V blízkém městě Jablonném založila se svým manželem Havlem špitál a postavila chrám svatého Vavřince s klášteřem pro dominikány. Kostel a dominikánský klášter vznikl díky ní i v Turnově.

Osvědčila se v době vzpoury proti Václavu I. v letech 1248-49, kdy země trpěla občanskou válkou a její muž Havel byl po boku Václavově. Zvládla zabezpečení hradu, starost o všechny obyvatele i o hladovějící uprchlíky z vypálených vesnic. Ošetřovala, léčila, přitom šířila kolem sebe klid a důvěru. Podle Dalimilovy kroniky dokonce prý křísila mrtvé, vracela zrak slepým a uzdravovala chromé i jinak nemocné.

Sama si odříkala vše, co jen bylo možné. Žila s Kristem v celém svém životě: v modlitbě, rozjímání nad Písmem svatým, účastí na bohoslužbách a přijímáním svátostí. To byly zdroje, které ji posilovaly. Zemřela nejpravděpodobněji ve 32 letech. Pohřbena byla v dominikánském kostele v Jablonném, kde se její ostatky dochovávají dodnes.

K blahorečení Zdislavy došlo roku 1907 Piem X. a ke kanonizaci r. 1995 papežem Janem Pavlem II. v Olomouci.

Být přijat

Při letošní přípravě dětí na první svaté přijímání jsme narazili na slovo „být přijat“. Vysvětlovali jsme si s dětmi, jak je to krásné, když je člověk přijat druhým člověkem. Naopak jsme ale také vytušili neblahé důsledky toho, když člověk přijat není: když je odmítnut. Prvního přijetí, objetí a pochování se nám dostalo uprostřed rodiny od našich rodičů. A nejen od nich: když jsme se narodili, každý si nás chtěl pochovat. To je první dobro rodiny, které na nás spočinulo: byli jsme přijati. Tím byl dán základ pro zdravý vývoj celé naší osobnosti. Tím jsme získali základní životní jistotu o tom, že jsme milováni.

Stát se otcem a matkou

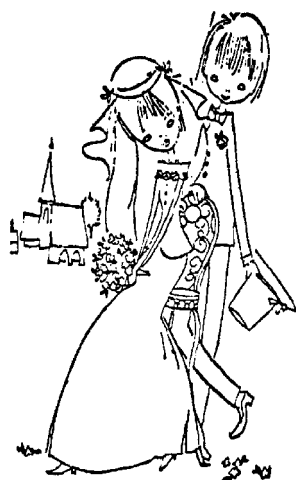
Při rozhovorech se snoubenci, jim připomínáme, že stát se otcem a matkou, je první seberealizací člověka. Na samém začátku bible čteme, že první věc, kterou Bůh udělá, když stvoří člověka jako muže a ženu, je toto: dá jim požehnání a prohlásí: „Plod'te a množte se a naplňte zemi.“ Tedy: „staňte se otcem a matkou“. Lidé se dnes touží seberealizovat různými způsoby: jako úspěšní řemeslníci, podnikatelé, politici, manažeři,...

Ve společnosti zatím přibývá těch, kteří o sobě prohlašují, že nechtějí mít děti. Mnohdy je to způsobeno i tím, že v souvislosti s dítětem vidí jen samé těžkosti, povinnosti, oběti a nechtějí je vzít na sebe. Zapomínají na radost, kterou v sobě otcovství a mateřství nese. Krásně o tom píše v evangeliu sv. Jan: „Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“ (Jan 16,21)

Jiní zase přistupují k otcovství a mateřství velice nezodpovědně: počnou dítě a pak začnou řešit, jestli jej vůbec chtějí nebo ne. Často se v těchto situacích rozhodují pro potrat. Ten jistě není umělým přerušением těhotenství (co se přerušuje, může být zase obnoveno – a to zde již není možné), nýbrž zabitím člověka. I když se dva lidé nečekaně stanou rodiči, je jejich přijetí dítěte vždy trochu diskutabilní. Svátý papež Jan Pavel II. učí, že každý člověk má právo na to, aby byl počat, zrozen a vychován v atmosféře lásky a přijetí. Bohužel práva maličkých jsou i v naší české společnosti často pošlapávána. Kéž by mladí lidé opět objevili posvátnost chvíle, kdy skrze manželské objetí počínají nový život.

Dobro výchovy

Ale život jde dál. A ten, který se v rodině narodil a chvíli si o sobě myslel, že je středem světa (to když se nad ním všichni skláněli a jen se trochu ozval pláčem, už jej obskakovali), toutéž rodinou je upozorňován, že tomu tak není! Výchova je dalším velkým dobrem rodiny, které na každém z nás spočinulo. V rodině jsme se setkali se svými rodiči, sourozenci, prarodiči, strýčky a tetičkami, bratřenci a sestřenicemi,... Naučili jsme se je vnímat s jejich potřebami, naučili jsme se je respektovat, pomáhat jim. V rodině jsme se také naučili prosit, děkovat, omlouvat se za chybu a provinění druhých odpouštět. Takto vybaveni jsme se mohli vydat do světa...

Manželství

Tam jsme se setkali se sousedy, učiteli, spoluobčany,... Mnozí se stali našimi přáteli a kamarády. Ve světě jsme také postupně zjistili, že existuje opačné pohlaví a našli jsme svého životního partnera. Podobně jako jsem si posteskl, když jsem psal o mateřství a otcovství, musím si postesknout i tady: totiž nad pohrdáním, nepochopením, odmítáním, braním na lehkou váhu a nad vším tím ostatním, co se v naší společnosti objevuje ve vztahu k manželství. Svědčí to o tom, že v naší společnosti přibývá dospělých nedospělých.

Osobně považuji za znak dospělosti to, že člověk je schopen a ochoten vzít na sebe zodpovědnost vůbec a zodpovědnost za druhého člověka speciálně. V uzavření manželství tak vidím zkoušku dospělosti mnohem víc než v maturitě. Uzavřením manželství se z čistě citového pouta mezi mužem a ženou stává pouto právní a duchovní.

Manželství vzniká skrze manželský slib a ten je projevem rozumu a vůle. Slibem vyjadřují, že vím, co chci a že to opravdu chci. Jak mnoho mladých lidí dnes neví, co chce! **Tak je okamžik uzavření manželství nejdůležitějším momentem života.** Stojí výš než promoce, jakékoli jmenování kýmkoli,... Jestli se s tímto vrcholem mladý člověk mine, nikdy se nestane plně dospělým člověkem. Založením rodiny pak mladý člověk všechno to, co sám v rodině dostal, předává další generaci ve smyslu svatováclavského zvolání „dědictví otců, zachovej nám, Pane.

Rodina – základní buňka společnosti

V životopise svaté Zdislavy se dozvídáme, že světici ležela na srdci nejen její rodina, ale i úděl jejich poddaných v podhradí Lemberku. V modlitbě, kterou dnes kněz při uzavírání sňatku žehná novomanželům, jim vyprošuje, ať je jejich dům otevřený těm, kteří žijí v nouzi.

V mnoha případech jsme dnes svědky toho, jak nejen v satelitních městečcích okolo vesnic, ale i ve starých zástavbách staví lidé okolo svých obydlí dvoumetrové betonové ploty. Považují to za jeden z projevů toho, jak se dnes lidé vzájemně jeden druhému uzavírají a anonymita známá dříve jen ze sídlišť a paneláků se pomalu přesouvá i do vesnic. Slovo obec má co společného se slovem obecnství – neboli společenství neboli pospolitost a leckterý starosta si na vesnici posteskuje, jak se právě toho vytrácí, jak pro vesnici jsou ochotni něco dělat stále ti stejní a ostatní se buď „vezou“ nebo se neúčastní vůbec. I toto je jedna z funkcí dobré rodiny: že totiž je nějak společensky aktivní.

Rodina – základní instituce sociální pomoci

Sv. Pavel v jednom ze svých listů píše o tom, že „kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.“ (1.Tim 5,8) Tak, jako jsme byli rodinou přijati, objati a pochováni jako novorození, máme být rodinou přijati, objati a pochováni jako staří.

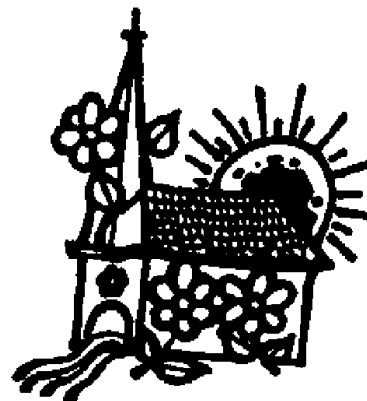
Nedávno jsem v jednom kázání mluvil o hříších, které souvisejí se zneužitím našeho sociálního systému. Musíme si velice vážit toho, že náš sociální systém se umí postarat o člověka, který se ocitne v nouzi a nenechá jej zemřít na ulici. Ale bohužel našich státních či soukromých sociálních služeb využívají i klienti, o které by se s trochou vůle, organizace času a vzájemné domluvy mohla postarat jejich vlastní rodina. Rodiče svým dětem věnovali naplno deset nebo i dvacet let svého života. Je smutné, že v některých případech děti svým rodičům nedokážou věnovat ani několik měsíců. O to víc upřímně obdivuji ty, kteří své rodiče byli schopni dochovat doma i za cenu toho, že odešli ze zaměstnání.

Pokud byste si s dochováním svých rodičů nevěděli rady nebo byste se báli, že to nezvládnete, ochotně vám pomůže lékař, zdravotní sestra, sociální pracovnice, psycholog i kněz Domácího hospice Znojmo, který provozuje znojemská Charita. Vězte, že čas, který v rodině prožijete při tomto doprovázení, stojí za to!

Zpátky do kostela!

V posledním čísle časopisu Monitor jsem zachytil zprávu o tom, že po první jarní vlně koronaviru se ve Francii nevrátilo k pravidelné účasti na bohoslužbách asi 30% věřících. Kladu si tedy otázku, jak povzbudit a motivovat naše věřící, aby se nespokojili jen s virtuální mší svatou, ale jak jen to bude trochu možné, aby se vrátili na bohoslužby slavené v kostele. Jako důležité vidím alespoň tyto dva důvody:

1. Reálná přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii

V písni 301 zpíváme „Žít máme tak, jak ty jsi žil, proto nás živíš Chlebem. Ten Chléb je živé Tělo Tvé, bez něj žít nedovedem“. Účast na stole Páně, která je tolik podstatná pro náš křesťanský život, která je přímo zdrojem našeho křesťanského života, nám žádná virtuální mše nemůže poskytnout. Bez milosti, kterou sjednocení s Ježíšem ve Svatém přijímání dává, to nejde. Všimněme si, jak to krásně vyjadřují mešní modlitby po svatém přijímání: „ať ten, který se stal naším pokrmem, přetváří nás stále více k své podobě.“

2. Společenství Církve

Další věc, kterou mi virtuální mše nemůže dát, je živé společenství Církve: bratři a sestry, zážitek farnosti, vědomí, že patříme k sobě, že nás Ježíš buduje jako své tajemné tělo.

Na druhé straně slyším od věřících, že si na jaře zvykli sledovat ranní přenosy bohoslužeb Svatého otce Františka z Domu sv. Marty. Říkám jim, ať v tom určitě pokračují, protože taková ranní modlitba je krásným ranním spočinutím u Pána.

Nakonec ještě jedno „bohužel“: čas jarní karantény se pro mnohé křesťanské rodiny mohl stát časem objevení rodinné bohoslužby a prohloubení společné rodinné modlitby. Bohužel se jím nestal. Ztroskotali jsme na naší neschopnosti přistoupit ke skutečnosti tvůrčím způsobem a stáhli jsme se do svých individuálních ulit. Jen málo rodin je výjimkou. Pokud nesouhlasíte, dejte mi vědět. Rád se z vás budu radovat, že tou výjimkou jste! *P. Jindřich*

O Covidu z jiného soudku

Covid nás doprovází již několik měsíců a stala se z něj superstar dnešní doby: mluví se o něm víc než o počasí. Osobně si velice cením moudrých postřehů, které se situací souvisí, a které odhalují procesy v našich společnostech již dávno nastartované, které Covid ještě více zvýraznil. **Tyto postřehy nechtějí zpochybnit, že Covid je hrozbou, jen připomínají, že nám spolu s Covidem nehrozí jen nemoc a smrt, ale i další věci.**

Belgický filosof Marcel de Corte (+ 2017) tvrdí, že v našich masových a globalizovaných společnostech tíhnou informace k pokrytí celé oblasti vědění. Rozhodující není poznání skutečnosti, ale informace o ní, která se mediálně šíří. Středověká scholastika nás učí, že

myšlení není možné bez předběžné smyslové zkušenosti. Člověk musí nejprve slyšet, dotknout se, vidět a uznat, že věci mají své objektivní bytí nezávisle na tom, jak o nich smýšlíme. V tom spočívá první a základní krok na cestě myšlení a poznání. De Corte upozorňuje na holý fakt, že dnešní člověk prostě nemůže mít smyslovou zkušenost se vzdálenými fakty. Na základě informací z médií si může nanejvýš učinit nějakou ideu, která – a v tom spočívá problém – může nakonec zastoupit samotnou zkušenost. Pravda a objektivita přestanou

existovat a jsou nahrazeny ideou, kterou si každý o dané skutečnosti vytvořil v mysli. De Corte upozorňuje na nebezpečí, že v masových společnostech bude snadné řídit osoby pomocí informace podávané tak, aby mocně působila na smysly a emoce člověka. Rozjitřené emoce zamezují užívání rozumu. A čím více je člověk izolován, tím víc se snaží navázat kontakt se světem prostřednictvím informace zprostředkované dnes virtuálními sítěmi. V souvislosti s Covidem je známo, že obrázky rakví obětí Covidu v Bergamu byly obrázky rakví obětí ztroskotání lodi u sicilských břehů, ke kterému došlo před několika lety. Někdo prostě využil toho, že takovouto záměnu člověk bez přímé smyslové zkušenosti nemůže poznat!

Informace vyvolaly ve velké části společnosti psychózu a panický strach a také podpořily ve společnosti mechanismus nenávisti obrácený proti společnosti, tedy proti tomu, co je přirozenou podmínkou lidské existence. Strach má moc učinit z obyčejných projevů společenství nejvyšší riziko pro všechny. Mezilidský kontakt se může v našich myslích stát chronicky nebezpečným a z lidí, kteří chtějí žít svůj život normálně v radosti ze styku s druhými, se mohou stát noví nepřátelé lidu.

(Z článku v časopise Monitor vybral P. Jindřich)

Covid - Svědectví misionářů

Stojí za to povšimnout si jednoho rozdílu. Zatímco v rozvinutých společnostech ekonomové vyčíslují miliardové škody, které Covid přinese ekonomikám, misionáři hovoří o chudobě, která s Covidem přichází.

P. Jaroslav Vracovský, misionář v Mongolsku: „Místní vláda na začátek pandemie odpověděla velice razantně: zavřela všechny školy a zakázala shromažďování lidí – tedy i bohoslužby. To vše do konce srpna. A i když se v Mongolsku oficiálně Covid nešíří, země zůstává zavřená. To s sebou nese obrovský ekonomický propad, nezaměstnanost, nárůst domácího násilí a další problémy.“

Sestra Agáta Žídková z misie v Paraguaji: „Děti od března nebyly ve škole a do konce roku do ní nepůjdou. S pandemií se naše rodiny propadly do hladu a bídy, do osad vozíme jídlo a pomáháme jak se dá.“

(Převzato z Katolického týdeníku)

Bylo

♥ V neděli 12.7. jsme v **Příměticích poděkovali Bohu za osmisetletou historii farního kostela**. Děkujeme všem, kteří se na organizaci slavnosti podíleli. V příjemném letním počasí jsme prožili krásnou bohoslužbu a zahradní slavnost.

- ♥ I přes různá omezení se **podařilo o prázdninách realizovat řadu táborů, chaloupek, TYNAFů** a dokonce se v omezeném počtu konala i pěší pouť na Velehrad a ke Třem Dubům. Uskutečnilo se i 8 koncertů v rámci fatymského kulturního léta. Díky všem, kteří pomohli.
- ♥ Druhou neděli v září se v **Žerůtkách** konala mimořádná slavnost. Při mši svaté byla **požehnána obnovená kaple na návsi**. Díky všem, kdo se o to zasloužili.
- ♥ Začátkem října se konala tradiční moravská automobilová pouť. Tentokrát se účastnil i pan biskup z Litoměřic **Mons. Jan Baxant**. Při té příležitosti za velké účasti lidu, **požehnal i obnovenou kapličku, která jako jediná zbyla po zaniklé obci Staré Verneřice**. Do jeníkovské farnosti patří ještě několik dalších obcí, které zanikly následkem těžby uhlí, teprve před několika desetiletími. Například Kocourkov, Dřevoruby a další.

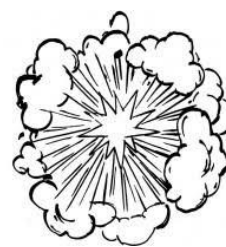
Těšíme se na listopadová setkání s vámi 😊

Milí přátelé, na setkání se opravdu těšíme, akce plánujeme a domlouváme, ale uskuteční se jen za příznivé epidemiologické situace, jestli vláda konání akcí v tomto rozsahu povolí. Vše bude aktualizováno ve farních ohláškách, které najdete na stránkách www.fatym.com nebo www.fatymprimetice.cz.

- ♥ **IX. svatohubertská mše svatá** se koná v sobotu 7.11. v 11 hod u kaple Maria Schütz.
- ♥ V neděli 29.11. se připravuje v **Plenkovicích tradiční adventní koncert**.

Tábor v Rohách

„Lidé z planety Země, zde prostetnik vogon Jeltz z galaktického dopravního výboru. Jak jistě víte v zájmu rozvoje okrajových oblastí Galaxie má být postavena hyperprostorová dálnice napříč vaší soustavou. Vaše planeta je jedna z těch, které jsou určeny k demolici. Nemá cenu tvářit se překvapeně. Všechny plány jsou vystaveny už padesát pozemských let na obvodním plánovacím úřadě na Alfě Centauri. Když se nezajímáte o místní záležitosti, je to vaše chyba.“ Toto hlášení se ozvalo na začátku našeho tábora z rozhlasu. Viděli jsme pak explozi Země a jen tak tak jsme si zachránili holé životy v záchranných modulech. Navštívili jsme vogonskou planetu, kde jsme se v přestrojení za mimozemšťany vplížili do vogonské databáze. Centrální vesmírný počítač nás informoval o planetě vesmírných architektů. Když jsme dodali kompletní technickou dokumentaci Země a zadali heslo pro replikaci Země, byla nám naše planeta nově vytvořena...

Těch shora uvedených několik řádků stručně popisuje dění na našem letošním táboře. Už při jejich četbě jste jistě vystihli i jakési poučení, které jsme chtěli celým příběhem dětem předat. Že totiž Země je náš společný domov, který pro nás Bůh stvořil. Máme si jí vážit, opatrovat ji, chránit a moudře užívat. A musíme to dělat všichni, protože jedině společným úsilím všech, může být Země zachráněna. Jeden k druhému patříme jako bratr a sestra. A co platí o celé planetě, platí také o obci, ve které žijeme. Atmosféru v obci tvoří všichni, kteří v ní žijí. Přeji nám všem, aby přes nás vogoni nenaplánovali dálnici z toho důvodu, že se nestaráme a nezajímáme o své nejbližší okolí.

P. Jindřich

Vtipy nesmí chybět!!!

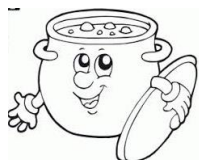

Jde mor do Říma a potká poutníka. Ten se ho ptá: „Kam jdeš?“ Mor odpoví: „Do Říma, mám tam usmrtit pět tisíc lidí.“ Po nějaké době se poutník a mor opět setkají a poutník moru vyčítá: „Slyšel jsem, že v Římě zemřelo padesát tisíc lidí! Jak to!?“ Mor klidně odpoví: „ Já jsem zabil pět tisíc, ostatní zemřeli strachem.“

Aňa nabídla mamince, že udělá sama rychlý kompot. Když tatínek ochutnal, otrásl se a pohlédl na maminku. Maminka ochutnala, otrásla se a pohlédla na Aňu: „Poslyš, co tomu kompotu je? Umyla jsi ovoce?“ – „Ano, mami, dokonce mýdlem.“

Maminka jde se svou hyperaktivní dcerou k psycholožce. Dcerka začne běhat po čekárně a pokřikovat na čekající lidi. Maminka klidným hlasem povídá: „Kamilo, buď v klidu! Kamilo, buď v klidu!“ Zpozoruje to psycholožka a chválí matku: „Je úžasné, jak klidně dokážete napomenout Kamilu. Vyrostete z ní jistě přátelský, milující, veselý a šťastný člověk.“ Maminka odpoví: „Kamila je moje jméno. Dcera se jmenuje Žofie.“

Povídá muž kamarádovi: „Tak jsem si koupil minulý týden kuchařku, že začnu doma vařit, když žena na to není, ale zatím jsem ještě nic neuvařil.“ – „Jak to?“ – „Protože všechny recepty začínají slovy: vezměte čistý hrnec.“

Otec – časově vytížený podnikatel se vrací domů a na dveřích vidí cedulku: Prosím tě, vyzvedni dnes v 17 hod syna ze školky. P.S. Školka je naproti ve žlutém domě. P.P.S. Syn tě pozná sám.

Svatý Petr se ptá tří mužů, jak zemřeli. První říká: „Vrátil jsem se ze služební cesty, protože jsem měl podezření, že je mi žena nevěrná. Vidím chlapa, jak se na balkóně drží zábradlí. Vzal jsem kladivo a mlátil ho do rukou, aby spadl. On se sice pustil, ale dole byli stěhováci a on spadl do křesla. Vzal jsem tedy lednici, že ji hodím za ním. Ale převážil jsem se a tak jsem tady. Druhý povídá: „Já zaléval kytky v 11. patře. Moc jsem se nahnul a padám dolů. Zachytil jsem se v 5. patře o balkon, ale tu přišel chlap a mlátil mě kladivem. Tak jsem spadl stěhovákům do křesla. Kouknu vzhůru a letí na mě lednice s chlapem. Tak jsem tady. „A co ty?! obrátí se Petr na třetího. – „No já si tak sedím v lednici ...“

Toto 96. číslo farního zpravodaje vydal Farní tým Vranov n.D. ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkoste, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519 a Farní tým Přímětice ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Přímětích, Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích a P. Marek Coufal (mobil: 722 752 154), administrátor v Citonicích, Horním Břečkově a Lukově - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Prokopa Diviše 12, 669 04 Znojmo, e-mail: farnostprimetice@seznam.cz. Vyšlo v říjnu 2020. Náklad 9030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již devadesátédeváté je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2020. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com a www.fatymprimetice.cz. Pro vlastní potřebu. (Doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz) Neprodejně

